

maal under Overveelse, men er kommet til det Resultat, at det ikke saae sig istand til at foreslaae Noget, som kunde have nogen praktisk Værdi, og det meente ogsaa, at det var mindre nødvendigt. Hvad navnlig Hovedmidlet angaaer, nemlig Ifoleling ved Afstrællingen af et Belte, veed jeg ialfsald ikke rettere, end at det er en Selvsølge, at den, der afbrænder Hedetørv, maa først afstrælle den, og dermed er det givet, at der ikke blot om hele Stedet, men om hver enkelt Ildsofus er et uantændeligt Belte; at Ilden skulde saae fat i selve Jordbunden, er en meget sjerniliggende Fare; der er altsaa der virkelig et saadant Belte tilstede. Hvad dernæst Bagholdet angaaer, da har den sidste ærede Taler selv gjort opmærksom paa, at det her har ganske særlige Bæmseligheder, da dette er en Ting, der drager i Langdrag, og ikke er gjort, jeg vil ikke sige, i nogle faa Timer, men inden en let aaseelig Tid. Det forekommer altsaa Udvalget, at der i saa Henseende er en mindre Nødvendighed tilstede. Men hertil kommer, at Afbrændingen af Mosetørv har man fuldkommen i sin Magt; man kan foretage den efterhaanden, og altsaa er, synes mig, atter fra denne Side Faren langt mindre, end naar der først er kommet Ild i en sammenhængende Lyngstrækning paa Heden, hvor Forplantningen kan gaae saa vidt, det skal være, dersom man ikke har Foranstaltninger til at sætte Grændser derfor. Endelig er det jo en ganske almindelig Fremgangsmaade for Agerdyrkingen i Hedeegnene, og den foregaaer — det veed det ærede Medlem ligesaa vel og maaskee bedre end jeg — i den Tid, hvori den foresalder, samtidigt paa

mangfoldige Steder, hvilket derimod langt fra i den Grad gjælder om Afsviðning af Heder, som er en mere indgribende Foranstaltning og som vilde lægge flere Hindringer i veien for et Baghold af bestemte Personer. Det er altsaa Grunden, hvorfor Udvalget har troet med Hensyn til Afbrændingen af Hedetørv at maatte indstrænke sig til at foreslaae de fornødne Foranstaltninger til at standse den Hedebrand, der maatte reise sig deraf, paa samme Maade som al anden Ild, der er opkommen ved Uforsigtighed, og at det kun har troet at kunne foreskrive ganske bestemte reglementariske Forholdsregler med Hensyn til en mulig Fare i det Tilfælde, hvor Faren formeentlig er større og bedre kan imødegaaes, og hvorfor der snarere udfordres bestemte Forrifter, nemlig ved Afbrændingen af Lyng. Det udelukker imidlertid ikke, at vi med Glæde ville slutte os til, dersom Andre kunne give os praktiske Vink, men jeg maa oprigtigt tilsaae, at jeg ikke finder saadanne i det gjorte Forslag. Det siger, at Brandfogden skal underrettes om Branden. Vil det blot sige, at Brandfogden skal have det at vide, saa er det et forgjæves Grinde for Folk og en unyttig Kundskab for Brandfogden. Vil det derimod sige, at han skal føre Tilsyn med Afbrændingen, saa er det Udvalgets Mening, at det er en fuldkommen uiværksættelig Forholdsregel. Jeg gjentager, at hvor der er Fare for Hedebrand, har man en meget tynd Befolkning, der er maaskee paa en Kvadratmill kun een Brandfoged, og der kan den ene Dag efter den anden brænde samtidigt paa 10—20 forskjellige Steder.